ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΟΤΕ ὁ ἱππότης γύρισε στὸ νοικοκύρη καὶ τοῦ εἶπε :

— Σεβασμέ μου φίλε, λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς ἀφήσετε μιὰ ὥρα μόνους μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

— Τὸ σπίτι αὐτό, παιδί μου, εἶνε στὴ διάθεσί σας. ἀποκρίθηκε ὁ καλόκαρδος γέρος.

— Ποῦ εἶμαστε λοιπόν ; ρώτησε μ' ἀπορία ὁ Φραγκίσκος.

— Ἐξοχωτατε, εὐαρεστηθῆτε νὰ περιμένετε λίγες στιγμές, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἱππότης.

Κι' ἀμέσως ἀνέβηκε στὴ σοφίτα, ὅπου βρῆκε τὸν πατέρα του.

— Τρέξε ! τοῦ φώναξε ὁ τυχοδιώκτης. Ἡ γυναῖκες σὲ περιμένουν κι' εἶνε ἀνήσυχες γιὰ τὴν ἀπουσία σου....

Ὁ νέος σωριάστηκε σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἄχυρα καὶ εἶπε ἱκετευτικά :

— Πατέρα, λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ εἰδοποιήσετε τὴν κυρία Ἀνναμπέλλα ντὲ Πιέν καὶ τὴν δεσποινίδα Λουΐζα ντὲ Μονμορανσύ, ὅτι ὁ στρατάρχης Φραγκίσκος Μονμορανσὺ τὶς περιμένει....

— Διάβολε, διάβολε ! μουρμούρισε ὁ γέρω Παρνταγιὰν μ' αἴσθημα συμπόνας γιὰ τὸ γιό του, ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη πειὰ τὴ θλῖψι του, καὶ κατέβηκε στὸ κάτω πάτωμα γιὰ νὰ εἰδοποιήση τὶς κυρίες.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ζὰν ντὲ Παρνταγιὰν κρύφτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σοφίτας γιὰ νὰ μὴν τὸν ἰδοῦν ἡ δυὸ γυναῖκες, ὅταν θ' ἀνέβαιναν νὰ περάσουν στὸ ἄλλο σπίτι.

* * *

Ὁ Φραγκίσκος ντὲ Μονμορανσὺ εἶχε μείνει στὴ μέση τοῦ δωματίου ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια γυρισμένα πρὸς τὴν πόρτα, ἀπ' ὅπου εἶδε νὰ φεύγη ὁ Ζὰν ντὲ Παρνταγιὰν, προσπαθώντας νὰ συγκρατήση τὰ δυνατά του χτυποκάρδια. Λίγες στιγμὲς πέρασαν. Κι' ἔξαφνα ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ἡ Ἀνναμπέλλα. Φοροῦσε ἀκόμα τὸ μαῦρο ἐκεῖνο φόρεμα, ποὺ ἔδειχνε ἀκόμα περισσότερο τὴ λαμπρή της καλλονή. Φαινόταν σὰν ἐξαλλη καὶ δεν εἶχε συνείδησι τί συνέβαινε γύρω της. Τὸ βλέμμα της εἶχε μιὰ ἔκφρασι, ποὺ τὴν ἔχουν μόνο τὰ μάτια τῶν ἐτοιμοθάνατων.

Ὁ Φραγκίσκος, μόλις τὴν εἶδε, ἔμεινε ἐκθρόνιστος. Θέλησε νὰ προφέρη τ' ὄνομά της, ἀλλὰ τὰ χείλη του δὲν μποροῦσαν ν' ἀρθρώσουν λέξι, ἐνῶ συγχρόνως ἄφθονα δάκρυα ἔτρεχαν στὰ μάγουλά του. Τὴν ἐκύτταζε μ' ἀπληστία, μ' ἕνα βλέμμα ποὺ ἔκλαιγε μέσα του τρομο, λύπη, ἀγάπη καὶ συμπόνια.

Τέλος σηκώθηκε ἀποφασιστικὰ καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἀγαπημένη του Ἀνναμπέλλα μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Ὅταν πῆγε κοντά της, γονάτισε κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι του ὥς τὴ γῆ μπρὸς στὴν ἀγαλματένια ἐκείνη ὀμορφιά....

Τὸν ἔπιαναν οἱ λυγμοὶ καὶ γέμιζε τὴν αὔθουσα μὲ τοὺς ἀναστεναγμούς του. Μιὰ μανάχα λέξι ἔβγαινε ἀπ' τὰ χείλη του :

— Συγνώμην, συγνώμην !....

Σιγὰ—σιγὰ κατόπιν ἀνασηκώθηκε, τὰ χέρια του ἑνώθηκαν μὲ τὰ μικρὰ καὶ τρυφερὰ χέρια τῆς Ἀνναμπέλλας, τὰ μπρόστα του τὴν περιέβαλαν σφιχτὰ καὶ τὰ χείλη του ἄγγιξαν τὸ ὡραῖο μέτωπό της.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἀγκάλιασε ἐπίσης μὲ ὡφ χαριτωμένη κίνησι τὸ λαιμὸ τοῦ Φραγκίσκου κι' ἄφησε τὸ κεφάλι της νὰ πέση σιγὰ σιγὰ ὅμπρος του.

Εἶνε ἀδύνατο νὰ περιγραφῆ ἡ εὐτυχία τοῦ Φραγκίσκου αὐτὴ τὴ στιγμή. Μεθοῦσε ἀπὸ χαρά. Νόμιζε πὼς ὀνειρεύεται....

Ἔξαφνα ὅμως ἡ τρίχες του σηκώθηκαν ἀπ' τὸν τρόμο, γιατί ὅταν ἡ Ἀνναμπέλλα ἄνοιξε τὸ στόμα της νὰ τοῦ μιλήση, δὲν μιλοῦσε λογικά, παραμιλοῦσε. Νόμιζε πὼς βρίσκεται χρόνια πίσω, τὴ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ της ἀπ' τὸ Φραγκίσκο.

— Ἄκουσε, ἀγαπητέ μου, τοῦ ψιθύρισε σιγά. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ ἐπὶ τέλους τὸ μυστικὸ ποὺ δὲν τολμοῦσα νὰ σοῦ τὸ πῶ πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ μάθης ἐσὺ πρῶτα καὶ κατόπιν θὰ τὸ ποῦμε τοῦ πατέρα....

— Ἀνναμπέλλα ! φώναξε ὁ ἀτυχὴς στρατάρχης μ' ἀπόγνωσι.

— Ἄκουσέ με, Φραγκίσκε μου, ἐξακολούθησε ἐκείνη. Πρόσεξε σὲ ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶνε ἐπίσημη καὶ ἱερή. Μάθε, ἀγαπητέ μου, πὼς εἶμαι πέλεια σύζυγός σου καὶ πὼς ἡ ἕνωσί μας εὐλογήθηκε ἀπ' τὸ Θεό....

— Ἀνναμπέλλα ! ἀγάπη μου !

— Ἄκουσε τὸ γλυκὸ μυστικὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, Φραγκίσκε. Σὲ λίγο θὰ γίνης πατέρας.... Σὲ λίγο θὰ γίνω μητέρα....

Κραυγὴ ἀπελπισίας βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη τοῦ στρατάρχου :

— Τρελλάθηκε, τρελλάθηκε ! ἐκραύγασε κι' ἔπεσε κάτω ἀναίσθητος, σὰν νὰχε χτυπηθεῖ ἀπὸ κεραυνό.

Δεκαεφτὰ ὁλόκληρα χρόνια θλίψεως καὶ μαρτυρίου δὲν εἶχαν καταβάλει τὴν Ἀνναμπέλλα. Μιὰ μόνη στιγμὴ εὐτυχίας τὴν τρέλλανε....

Ναί, ἡ Ἀνναμπέλλα εἶχε τρελλαθεῖ. Ἀλλὰ κατὰ μεμονωμένη σύμπτωσι, ἡ τρέλλα της τὴν ξαναγύριζε στὰ πρῶτα χρόνια τῆς νειότης της, στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔρωτά της.

Ὅταν ὁ στρατάρχης Φραγκίσκος Μονμορανσὺ ἀνέλαβε τὶς αἰσθήσεις του καὶ σηκώθηκε πάνω, σὰν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ξυπνᾶ ἀπὸ ὄνειρο, εἶδε τὴν Ἀνναμπέλλα νὰ κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα χαμογελαστή, ἥρεμη καὶ χαρωπή, μὲ τὸ βλέμμα της ἀπλανές.

Μιὰ κόρη ἦταν γονατισμένη μπρὸς στὰ πόδια της, μὲ τὸ κεφάλι πάνω στὰ γόνατα τῆς τρελλῆς, ἀνιγμένη σ' ἀναφυλλητά. Ἡ Ἀνναμπέλλα μὲ μιὰ ἐλαφρὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ της χάϊδευε τὰ χρυσὰ μαλλιὰ τῆς κόρης αὐτῆς, τῆς κόρης της.

Ὁ Φραγκίσκος σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὸ χαρωπωμένο, ἀλλὰ καὶ θλιβερὸ ἐκεῖνο σύμπλεγμα. Ἔσκυψε στὴν νέα καὶ τὴν ἄγγιξε ἐλαφρὰ μὲ τὸ χέρι του.

Ἡ Λουΐζα ὕψωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κύτταξε. Τότε ὁ πατέρας της τὴν πῆρε στὰ χέρια του, τὴ σήκωσε κι' ἄρχισε νὰ τὴν παρατηρῆ μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ ἀπληστία. Ἔβλεπε πὼς ἡ Λουΐζα ἦταν ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς μητέρας της, ἡ ἀναπαράστασί της, ὅπως ἦταν ὅταν τὴν εἶχε ἀγαπήσει αὐτὸς σπὸ Μαρζενσύ.

— Κόρη μου ! Κόρη μου ! ψέλλισε μὲ συγκίνησι.

Ἡ Λουΐζα, ἀνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς, ἀρχίνησε στὴν ἀγκαλιά του καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, μὲ μιὰ ἄπειρη κι' ἀνέκφραστη γλυκύτητα, εἶπε τὴν ποθητὴ ἐκείνη λέξι, ποὺ τὰ χείλη της δὲν εἶχαν συνηθίσει νὰ προφέρουν :

— Πατέρα !....

Τότε πατέρας καὶ κόρη ἀγκαλιάστηκαν μὲ λαχτάρα κι' ἔσυξαν τὰ θερμὰ δάκρυά τους.

Ὁ στρατάρχης κάθησε ἔπειτα πλάϊ στὴν Ἀνναμπέλλα, τῆς πῆρε τὸ χέρι μέσα στὰ δικά του καί, βάζοντας τὴ θυγατέρα του νὰ καθήση ἐπάνω στὰ γόνατά του, σὰν νάταν ἀκόμα μωρουδάκι, τῆς εἶπε σοβαρά :

— Κόρη μου, δὲν ἔχεις πειὰ μητέρα. Ἀλλ' ἐνῶ σὲ πλήττει ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ τὸ ἀνεπανόρθωτο αὐτὸ δυστύχημα, ξαναβρίσκεις ἀπ' τὴν ἄλλη τὸν χαμένο σου πατέρα. Εἴθε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ μὲ ἀξιώση ὁ Θεὸς ν' ἀναπληρώσω κοντά σου ἐκείνη ποὺ οὔτε μᾶς βλέπει, οὔτε μᾶς καταλαβαίνει....

* * *

Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἔλαβε χώραν ἡ συνάντησι τῶν τριῶν αὐτῶν ὑπάρξεων, ποὺ εἶχαν καταδιωχθεῖ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν τύχη.

Κι' ὅταν ὁ στρατάρχης κι' ἡ Λουΐζα συνῆλθαν ὁπωσδήποτε ἀπ' τὴ συγκίνησι, ἄρχισαν νὰ διηγοῦνται ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὶς περιπέτειές των.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀνναμπέλλα ντὲ Πιέν, δούκισσα ντὲ Μονμορανσύ.